

færdighed for Politibetjenten. Efter at have betænkt sig lidt tog han sin Hjelm af og viste hende, at indeni sad vort Stemmerets-Mærke, — Naalen med »Votes for Women«.

En af vore mandlige Hjælpere sendtes en Dag ud for at udfinde, hvor mange og hvem, der var bleven fængslede efter et Demonstrationsmøde. »Hvor mange Fruentimmer har De smidt ind?« spurgte han Betjenten paa Skråmt. Denne rettede sig og svarede: »30 Damer gik i Fængsel«.

Naturligvis mangler det heller ikke paa et Stenk af Komik en Gang imellem.

F. Eks. naar man en klam Dag staar paa et Gadehjørne og fra sin Stol tiltaler en 12-Aars Pige med en Baby paa Armen og en søvnig Mælkedreng med et »people of Kensington«.

Man har her i Danmark spurgt mig, hvad vore Medlemmer betaler i Kontingent. — Vore Medlemmer betaler intet fast Kontingent, men de sørger for, at vi har det, vi skal bruge. — Kan de ikke hjælpe os med Penge, — saa kan de med Arbejde.

Saa snart Nogen anmoder om at blive optaget, maa de underskrive et Medlemsbrev, hvori de forpligter sig til at arbejde for Sagen, saa godt de formaar.

Vi spørger dernæst: »Hvad har De tænkt Dem at kunne gøre for os? Vil De bære Farverne.*) Vil De sælge Blade paa Gaden? Kan De gøre gratis Kontorarbejde, — eller kan De udsætte Dem for at gaa i Fængsel?«

Hvorledes skulde vi kunne fastsætte noget bestemt Kontingent? — Vi maa have, hvad vi behøver, og hidtil har vi med Letthed faaet det og mere til.

*) Et trefarvet Baand: grøn, hvid og purpur, er Suffragetternes Mærke.

Ved vore Møder strømmer Pengene ind til os. Enhver synes let at forstaa, at man naturligvis ikke kan føre en saadan Sag igennem uden Penge — mange Penge, — og den rige Dame sender os en Anvisning paa £ 1000, medens Fabrikspigen afleverer sin surt fortjente Shilling.

Englands Historie har ikke kendt noget Fremskridt uden forudgaaende haard Kamp.

Mænd har gjort Oprør, røvet, afbrændt hele Byer, myrdet, for at naa frem! Vi har ikke i Sinde at gribe til saa stærke Midler, men vi er forberedt paa en haard Kamp — hvor haard og hvor lang bestemmer vore Modstandere. Vi skal altid med Glæde hilse Freden, men vi gaar ikke paa nogen Vilkaar med til at ofre en Tomme af det Retfærdskrav, der er vort Væрге. Og jeg tror, man har forstaaet dette.«

Vi kunde blive ved længe endnu, men Pladsen tillader det ikke. Til al den Tak, der lød til Miss Sharp under hendes Ophold her, ønsker Redaktionen af »Kvinden og Samfundet« at føje sin.

Miss Sharp har, overalt hvor hun har talt, skabt megen Interesse for vor Bevægelse herhjemme, hun har lært mange af os at for virkelig at vinde, maa man ogsaa vove og ofre.

Det er os en kær Pligt til Slut at bringe en hjertelig Hilsen fra Miss Sharp til danske Kvinder. Hun beundrer de Forbedringer, det er lykkedes os at faa gennemført i vor Lovgivning uden politisk Valgret, og det, at vi tiltrods herfor dog arbejder for og ønsker Stemmeretten vil for hende være et vægtigt Indlæg i Bevisførelsen for engelske Kvinders Ret til politisk Frihed.

Gamle Maal og nye Krav.

Tale holdt i Dansk Kvindesamfund den 3. December 1908.

Af Gyrithe Lemcke.

(Fortsat.)

I 1887 var det Kvinder, som rejste det sædelige Lighedskrav og indledte den »Sædelighedspassiar«, som gav Dr. Bran-

des Anledning til at sige: »Man tænke sig, at vi er naaet saa vidt i aandelig Henseende, at naar en fremmed spørger os: »Hvad sysselsætter nu mest Sindene der-